

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 294

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 mai 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 282 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	2-3	Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	6-7
Decizia nr. 311 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996	3-5	Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. I „Dispoziții generale” (art. 1—9), ale art. 11 lit. e), f) și g), ale art. 12 alin. (2), ale art. 13, ale art. 14 lit. c), d), e) și f), ale art. 17, ale art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h), ale art. 42 alin. (2), (3) și (4), ale cap. VI „Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților” (art. 45—50) și ale art. 57 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate	8-14
Decizia nr. 312 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.....	5-6	★	
Decizia nr. 320 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din		Opinie separată	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 282**

din 18 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1)
din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Adrian Teodor Iluță în Dosarul nr. 5.294/CA/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.294/CA/111/2008, **Tribunalul Bihor — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Adrian Teodor Iluță într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii emise de Consiliul Local al Municipiului Oradea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt discriminatorii și aduc atingere dreptului la un proces echitabil, întrucât instituie o procedură specială, derogatorie de la cea comună în materia raporturilor individuale și colective de muncă. Arată că în art. 285 și art. 287—291 din Codul muncii se instituie garanții procesuale în favoarea angajatului în cadrul litigiilor referitoare la soluționarea conflictelor de muncă, garanții care nu se regăsesc în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și deci nici în prevederile de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate. Autorul acesteia conchide că, pentru aceeași categorie de raporturi juridice — cele referitoare la raporturile de muncă și serviciu, sunt aplicabile principiile și instituțiile procesuale diferite, care garantează în mod diferit asigurarea aceluiași drept constituțional, cel consacrat de art. 41 din Constituție. Astfel „se

creează premisele instituționale și concrete ale discriminării negative a unei categorii sociale, cea a funcționarilor publici”.

Tribunalul Bihor — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 nu contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Precizează că în legea menționată se regăsește voința legiuitorului cu privire la toate aspectele ce țin de statutul funcționarilor publici, instituind reguli diferite în considerarea unor situații diferite. Amintește că art. 117 din Legea nr. 188/1999 stabilește că prevederile acesteia se completează cu cele ale legislației muncii.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că principiul egalității nu înseamnă aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. Precizează că textul de lege supus controlului de constituționalitate nu îngrădește dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de garanțiile specifice unui proces echitabil, judecat într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat, până la data întocmirii raportului, punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care au următoarea redactare:

— Art. 106 alin. (1): „(1) În cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, precum și plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu salariile indexate,

majorate și recalulate, și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, sunt încălcate prevederile din Constituție cuprinse la art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și la art. 21 alin. (2), (3) și (4) referitoare la interdicția îngrădirii prin lege a accesului liber la justiție, la dreptul la un proces echitabil și la caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul acesteia, ci, dimpotrivă, reprezintă, prin sine însuși, o garanție instituită de legiuitor în vederea respectării drepturilor pe care funcționarul public le poate exercita în ipoteza încetării raporturilor sale de serviciu. Astfel, prevederile art. 106 alin. (1) au ca scop asigurarea condițiilor necesare pentru contestarea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, atât sub aspectul legalității, cât și al temeiniciei acestuia. Așadar, prin textul de lege criticat, funcționarul public este protejat împotriva emiterii în mod abuziv a unui asemenea act administrativ.

Curtea constată că nu se poate reține existența unei discriminări între categoria funcționarilor publici și celelalte

categorii de salariați. Legislația specifică funcției publice cuprinde reglementări diferite față de dreptul comun, care este legislația muncii, dar, prin edictarea unei astfel de reglementări dedicate funcționarilor publici, legiuitorul a înțeles să confere acestora un statut special, care nu contravine egalității în drepturi, consacrată de Legea fundamentală. Înțelesul acestui principiu este că egalitatea nu presupune și uniformitate. De aceea, instituirea unui tratament juridic diferit pentru categorii profesionale diferite nu reprezintă o discriminare, atât timp cât această diferență de tratament este însoțită de garanții suficiente exercitării tuturor drepturilor corespunzătoare. Prin urmare, legiuitorul poate să instituie, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură și modalități specifice de exercitare a drepturilor procedurale.

Curtea constată că nu este întemeiată nici critica referitoare la nesocotirea prevederilor constituționale care garantează accesul liber la justiție. Acesta implică posibilitatea juridică a persoanei de a avea acces la structurile justiției și la mijloacele procedurale de înlăptuire a acesteia, precum și imposibilitatea excluderii vreunei categorii sau grup social de la exercițiul drepturilor procesuale pe care legea le-a instituit. Or, textul de lege criticat întrunește aceste exigențe rezultate din conținutul dispozițiilor art. 21 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Adrian Teodor Iluță în Dosarul nr. 5.294/CA/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311

din 23 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. a)
din Legea concurenței nr. 21/1996**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996,

excepție ridicată de Societatea Comercială „Eximprod Grup” — S.R.L. Buzău în Dosarul nr. 868/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă pentru partea Consiliului Concurenței domnul inspector de concurență Andrei Pufulescu cu împuternicire la dosar și se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Concurenței, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. De asemenea, depune și concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, deoarece problema supusă atenției Curții excedează competenței sale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 868/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eximprod Grup” — S.R.L. Buzău în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 148 referitoare la *Integrarea în Uniunea Europeană*, deoarece, potrivit dreptului european, fapta de omisiune a notificării nu se regăsește printre cele sancționate în lumina art. 14 din Regulamentul Consiliului (EC) nr. 139/2004 cu privire la controlul concentrărilor economice.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece aspectele criticate vizează modul de interpretare și de aplicare a legii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece critica autorului vizează chestiuni de interpretare și aplicare a textului de lege supus controlului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 50 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, care au următorul conținut: *„Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de până la 1% din cifra de afaceri totală din anul financiar anterior sancționării următoarele fapte:*

a) omisiunea notificării unei concentrări economice cerute de art. 15;”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției și-a fundamentat critica pe o pretinsă coliziune între dispozițiile legale contestate și legislația comunitară în materie, aceasta din urmă nesancționând fapta de omisiune a notificării unei concentrări economice. Prin urmare, în opinia sa, art. 50 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996 contravine art. 148 din Constituție referitor la *Integrarea în Uniunea Europeană*.

Faptul că legislația comunitară în materie este, spre deosebire de dreptul intern, mai permisivă sau mai blândă, nu atrage *ipso facto* neconstituționalitatea dispoziției legale naționale. În acest sens, chiar textul constituțional invocat în susținerea excepției prevede în alineatul (2) că, urmare aderării, *„celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare”*. Prin urmare, având în vedere și prevederile art. 11 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”*, Curtea constată că problema supusă controlului instanței de contencios constituțional excedează competenței sale, deoarece, pe de o parte, vizează modul de aplicare și de interpretare a textului legal criticat și, pe de altă parte, privește tocmai modul de soluționare a fondului litigiului dedus judecării prin stabilirea temeiului legal aplicabil. Or, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție *„Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”*, Curtea Constituțională, în calitate de *„garant al supremației Constituției”* și de *„unică autoritate de jurisdicție constituțională în România”*, nefăcând parte dintre acestea.

Curtea mai constată că, prin Decizia nr. 300 din 3 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 26 martie 2009, și Decizia nr. 729 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 12 iunie 2009, fiind chemată să se pronunțe asupra unor chestiuni referitoare la eventuale coliziuni între legislația internă și cea comunitară relevantă în domenii diferite, a statuat că o asemenea critică nu poate fi primită, deoarece nu este una de neconstituționalitate, ci de aplicare a legii, de competența instanței de judecată.

Prin urmare, chiar dacă natura intrinsecă a dreptului comunitar și autonomia sa în raport cu sistemele juridice naționale fac foarte dificilă receptarea sa în dreptul intern, Curtea constată că, urmare specificității sale, dreptul comunitar impune monismul și, ca o consecință peremptorie desprinsă din jurisprudența Curții Europene de Justiție, **aplicabilitatea directă** de către autoritățile și jurisdicțiile naționale ca atare. Așa fiind, numai judecătorul de drept comun ca judecător național al dreptului comunitar poate, potrivit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, să își exercite atribuțiile în cadrul aceleiași ordini juridice comunitare, sens în care judecătorul constituțional nu are o asemenea competență.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eximprod Grup” — S.R.L. Buzău în Dosarul nr. 868/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 312

din 23 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120
din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Vasiliță Bobaru în Dosarul nr. 11.578/231/2008 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.578/231/2008, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**, excepție ridicată de Vasiliță Bobaru în dosarul de mai sus.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, deoarece sunt în contradicție cu art. 181 din Codul penal, judecătorul nemaiputând aprecia cu privire la gradul de pericol social concret al unei infracțiuni silvice și, ca o consecință imediată, un inculpat cercetat pentru o infracțiune silvică

nu poate beneficia ca orice alt inculpat de posibilitatea să i se aplice o sancțiune cu caracter administrativ.

Judecătoria Focșani opinează că excepția este întemeiată. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, care au următorul conținut: „*Faptele prevăzute la art. 106—113 prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, indiferent de modul și de mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și de conduita făptuitorului.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.001 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009,

Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Legea nr. 46/2008, statuând că articolul 18¹ din Codul penal, invocat în susținerea criticilor formulate, se referă la fapte antisociale care, prin conținutul lor concret și prin atingerea minimă adusă valorilor sociale ocrotite de legea penală, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni. Aceasta este însă o reglementare care, în acord cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, ține de domeniul dreptului substanțial, legiuitorul având în vedere situația în care gradul de pericol social concret al unui fapte penale este mai mic față de pericolul social generic al infracțiunii-tip incriminate de legiuitor. Însă posibilitatea conferită judecătorului de a diminua până la anihilare una dintre trăsăturile infracțiunilor silvice în funcție de atingerea minimă adusă uneia dintre valorile sociale apărute, de modul și mijloacele de săvârșire, de scopul urmărit, de persoana și conduita făptuitorului, precum și de alte criterii intrinseci ale faptei, nu este de rang constituțional, legiuitorul urmărind prin

aceasta prezervarea pădurii ca bun de interes public. Iată de ce nu se poate susține că prin art. 120 din Legea nr. 46/2008 se încalcă dispozițiile constituționale invocate, Parlamentul, ca unică autoritate a țării, fiind singurul în drept să decidă cu privire la incriminarea faptelor ce aduc atingere fondului forestier național, tocmai pentru a recunoaște, între altele, oricărei persoane dreptul la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic. Așa fiind, în aceste condiții este înlăptuită și justiția, sens în care nu se poate admite ideea înfrângerii principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție, întrucât prevederile contestate se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei contestate, fără niciun fel de considerente arbitrare.

De asemenea, nu este înfrânt nici art. 53 din Constituție, deoarece, în absența afectării în vreun fel a drepturilor sau a libertăților fundamentale, nu poate fi primită critica potrivit căreia acestea din urmă suferă vreo restrângere.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Vasilică Bobaru în Dosarul nr. 11.578/231/2008 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 320

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 24 lit. a)” din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 923/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă. În acest sens, arată că textul de lege criticat a fost abrogat ca urmare a prevederilor art. I pct. 153 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 15/F/CA/2009 din 23 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 923/57/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 24 lit. a)” din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ioan Rotărescu într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât scutesc de plata impozitului pe venit

numai persoanele cu handicap care realizează venituri din salarii, nu și pe cele ale căror venituri provin din pensii, instituind astfel o discriminare între persoane care fac parte din aceeași categorie. În acest sens, precizează că art. 50 din Constituție are în vedere măsuri de protecție pentru toate persoanele cu handicap, nu doar pentru unele.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că impozitarea pensiilor este stabilită prin Codul fiscal și nu prin Legea nr. 448/2006, iar persoanele care, potrivit textului de lege criticat, beneficiază de scutirea de impozit pe salarii vor fi, după pensionare, impozitate potrivit prevederilor Codului fiscal.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât motivele formulate în susținerea acesteia vizează necesitatea completării textului de lege criticat, atribuție aflată în competența exclusivă a Parlamentului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii și notelor scrise ale autorului excepției, prevederile art. 24 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008. Atât din cuprinsul încheierii de sesizare, cât și din notele scrise menționate rezultă însă că sunt criticate dispozițiile art. 26 lit. a) din aceeași lege, care, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, aveau următorul cuprins:

— Art. 26 lit. a): „*Persoanele cu handicap grav sau accentuat beneficiază de următoarele facilități fiscale:*

a) *scutire de impozit pe veniturile din salarii și indemnizații de natură salarială.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 923/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (5) care impune obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, textul de lege criticat a fost abrogat expres. Astfel, prin art. I pct. 153 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009, la art. 298 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care abrogă prevederi din diverse acte normative, s-au introdus două noi puncte, punctele 43² și 43³, dintre care pct. 43² are următorul cuprins: „*Litera a) a articolului 26 și litera g) a articolului 83 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;*”. Așadar, de la 1 ianuarie 2010, dată la care, potrivit art. III din aceeași Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 109/2009, au intrat în vigoare modificările și completările aduse Codului fiscal prin ordonanța de urgență menționată, dispozițiile art. 26 lit. a) din Legea nr. 448/2006 au fost abrogate expres.

Ținând cont de acest eveniment legislativ, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate în cauza de față a devenit inadmisibilă, ca urmare a abrogării acestora. Această soluție se impune în virtutea prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, care stipulează că instanța de contencios constituțional nu poate decide decât cu privire la legi sau ordonanțe ori dispoziții din acestea care sunt în vigoare. Or, în speță, această condiție nu este îndeplinită.

De altfel, separat de cele reținute mai sus, Curtea observă că legiuitorul a înțeles să modifice cadrul normativ aplicabil persoanelor cu handicap grav sau accentuat în ceea ce privește scutirile de impozitul pe venit. Acest lucru rezultă din adoptarea Legii nr. 22/2010 pentru completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 4 martie 2010, al cărei articol unic introduce în cuprinsul Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal un nou articol, articolul 70¹, care stabilește că „*Prevederile referitoare la reținerea impozitului pe venitul din pensii nu se aplică veniturilor din pensii realizat de persoanele cu handicap grav sau accentuat*”. Așadar, în actualul context legislativ, situația anterioară a fost corectată chiar în sensul criticilor formulate de autorul excepției.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 415

din 14 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. I „Dispoziții generale” (art. 1—9), ale art. 11 lit. e), f) și g), ale art. 12 alin. (2), ale art. 13, ale art. 14 lit. c), d), e) și f), ale art. 17, ale art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h), ale art. 42 alin. (2), (3) și (4), ale cap. VI „Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților” (art. 45—50) și ale art. 57 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 7, art. 8, art. 13, art. 17, art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h), art. 46 și art. 57 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de Șerban Alexandru Brădișteanu în Dosarul nr. 5.544/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 18 martie 2010, în prezența avocatului Alice Drăghici, pentru autorul excepției Șerban Alexandru Brădișteanu, și a reprezentantului Ministerului Public, lipsind părțile Agenția Națională de Integritate și statul român, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, părți față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 13 aprilie 2010, apoi pentru 14 aprilie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2009, modificată prin Decizia nr. 4.710 din 29 octombrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal, prin care s-a admis recursul declarat împotriva acesteia, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 6, art. 7, art. 12, art. 16, art. 37 alin. (2) lit. e), f) și g), art. 44 și art. 54 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate**, excepție ridicată de Alexandru Șerban Brădișteanu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de confiscare a averii nejustificate a acestuia, cerere formulată, în baza Legii nr. 144/2007, de către Agenția Națională de Integritate printr-un act de constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt

neconstituționale, contravenind prevederilor art. 1 alin. (4) și art. 116 alin. (2) din Constituție, deoarece Agenția Națională de Integritate, prin atribuțiile care i-au fost conferite, a fost instituită — contrar textelor constituționale menționate — ca un organ administrativ cu veritabilă activitate jurisdicțională, subordonat Parlamentului. Pe de altă parte, arată că inspectorii de integritate, deși sunt controlați politic prin intermediul Consiliului Național de Integritate, se supun Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici și au atribuții specifice unui organism jurisdicțional. În acest sens sunt prevederile cuprinse în cap. I din lege, potrivit cărora inspectorii de integritate pot solicita instituțiilor și autorităților publice date, informații și documente pe baza cărora soluționează dosarele, pot dispune efectuarea de expertize în condiții asemănătoare modalității în care este administrată această probă în procedura penală, cu posibilitatea persoanei cercetate de a fi asistată de apărător, iar în cazul în care se efectuează o expertiză, de a-și alege un consilier. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că actul de constatare reprezintă un adevărat rechizitoriu, ceea ce contravine art. 1 alin. (4) din Constituție, text ce exclude posibilitatea înființării unor organisme hibride, care să îndeplinească simultan sarcini administrative și jurisdicționale și care să se situeze sub control parlamentar. O altă dovadă a faptului că suntem în prezența unui organism jurisdicțional, în opinia autorului excepției, o reprezintă dispozițiile din legea criticată referitoare la modalitatea de repartizare a cauzelor, dar și anumite situații care apar în mod deosebit în activitatea de administrare a justiției, respectiv cauze de incompatibilitate, conflict de interese, formularea unor cereri de recuzare sau declarații de abținere din partea inspectorului de integritate.

În final, autorul excepției de neconstituționalitate susține că întreaga Lege nr. 144/2007 este neconstituțională și „nejuridică”, deoarece stabilește modalități diferite de cenzură a actelor pe care le emite. Astfel, procesul-verbal prin care este aplicată sancțiunea contravențională a amenzii de către inspectorul de integritate trebuie să îndeplinească cerințele Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, dar, potrivit legii criticate, contestarea acestuia se poate face doar la Judecătoria Sectorului 1, pe raza teritorială în care își are sediul Agenția Națională de Integritate, prevederi ce intră în contradicție cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, potrivit cărora instanța competentă teritorial este cea de la locul comiterii contravenției. Pe de altă parte, actele de constatare se înaintează secției de contencios administrativ a curții de apel competente teritorial în funcție de domiciliul persoanei verificate, iar la judecată participă statul, prin Ministerul Finanțelor Publice, și procurorul. Prin urmare, deși obiectul judecării îl reprezintă contestarea actelor aceluiași organ administrativ — procese-verbale și acte de constatare, Legea nr. 144/2007 prevede

competența unor instanțe de judecată diferite, precum și categorii diferite de participanți la judecată.

În concluzie, susține că din analiza de ansamblu a Legii nr. 144/2007 rezultă că aceasta este un act normativ neconstituțional.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 46 din Legea nr. 144/2007 sunt constituționale, deoarece Agenția Națională de Integritate este o autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, fiind înființată prin lege organică, cu respectarea dispozițiilor art. 117 alin. (3), art. 73 alin. (3) lit. t) și art. 76 alin. (1) din Constituție. Totodată, arată că Agenția Națională de Integritate nu îndeplinește o activitate de înfăptuire a justiției, ci este o structură de cercetare și de sesizare a organului de urmărire penală, a organului fiscal competent sau a instanței de judecată, în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din Încheierea din 16 iunie 2009 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, modificată prin Decizia nr. 4.710 din 29 octombrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal, îl reprezintă dispozițiile art. 5, 6, 7, 12, 16, art. 37 alin. (2) lit. e), f) și g), art. 44 și 54 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate.

După data sesizării inițiale a Curții Constituționale prin Încheierea din 16 iunie 2009 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Legea nr. 144/2007 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 3 august 2009, dându-se textelor o nouă numerotare, iar dispozițiile art. 5, 6, 7, 12, 16, art. 37 lit. e), f) și g), art. 44 și 54 au devenit cele ale art. 6, 7, 8, 13, 17, art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h), art. 46 și 57, având următorul cuprins:

— Art. 6: „Pe parcursul desfășurării verificărilor, Agenția poate solicita tuturor instituțiilor și autorităților publice implicate, precum și altor persoane juridice de drept public sau privat documentele și informațiile necesare întocmirii actului de constatare.”;

— Art. 7: „La solicitarea motivată a inspectorului de integritate, conducătorii autorităților, instituțiilor sau societăților publice ori private, cei ai regiilor autonome sunt obligați să comunice acestuia, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare, datele, informațiile, înscrisurile și documentele prevăzute la art. 6, indiferent de suportul acestora, precum și date, informații sau documente pe care le dețin, care ar putea conduce la soluționarea cauzei.”;

— Art. 8: „(1) Inspectorul de integritate poate dispune, cu acordul persoanei verificate, efectuarea unei expertize pentru lămurirea neconcordanțelor dintre valoarea declarată și valoarea reală a bunurilor menționate în declarație.

(2) Bunurile care fac obiectul unui act autentic pot fi supuse expertizei, în vederea stabilirii valorii acestora, doar în cazul în care actul autentic a fost anulat potrivit dreptului comun.

(3) Persoana verificată are dreptul să-și aleagă un expert asistent, pe cheltuielă proprie.”;

— Art. 13: „(1) Se înființează Agenția Națională de Integritate, autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, ce funcționează la nivel național, ca structură unică, cu sediul în municipiul București.

(2) Personalul Agenției este format din președintele Agenției, vicepreședintele Agenției, inspectori de integritate, funcționari publici și personal contractual. Președintele Agenției este demnitar cu rang de secretar de stat, vicepreședintele Agenției este demnitar cu rang de subsecretar de stat, iar funcția de inspector de integritate este funcție publică cu statut special.

(3) Prin hotărâre a Consiliului Național de Integritate, la propunerea președintelui Agenției, la nivel teritorial se pot înființa structuri ale Agenției.”;

— Art. 17: „(1) În vederea desfășurării activității în condiții de profesionalism, cu respectarea principiilor imparțialității, independenței, celerității și buneii administrări, repartizarea cauzelor se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat, de către conducerea Agenției.

(2) Redistribuirea cauzelor repartizate inspectorilor de integritate se poate face numai în următoarele cazuri:

a) imposibilitatea de exercitare a atribuțiilor, timp de cel puțin 20 de zile;

b) solicitarea motivată a inspectorului de integritate căruia i-a fost repartizată lucrarea;

c) suspendarea din activitate, în condițiile legii;

d) incompatibilitate;

e) conflict de interese;

f) admiterea declarației de abținere sau a cererii de recuzare a inspectorului de integritate;

g) lăsarea cauzei în nelucrare mai mult de 10 zile.”;

— Art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h): „Consiliul are următoarele atribuții: [...]

f) formulează recomandări referitoare la strategia și activitatea Agenției privind activitatea de verificare a averilor și a conflictelor de interese;

g) analizează raportul anual de audit prevăzut la art. 33;

h) înaintează Senatului, anual și ori de câte ori consideră necesar, un raport despre activitatea Agenției.”;

— Art. 46: „(1) Agenția întocmește un act de constatare dacă, în urma probelor aflate la dosar, rezultă că:

a) între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă sunt diferențe vădite, iar dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor bunuri determinate nu este justificată, cauza se trimite instanței competente, care poate dispune confiscarea unei părți din averea dobândită sau unui bun determinat;

b) una dintre persoanele supuse dispozițiilor legale privind conflictele de interese a emis un act administrativ, a încheiat un act juridic, a luat o decizie sau a participat la luarea unei decizii, cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese;

c) una dintre persoanele prevăzute de lege se află în stare de incompatibilitate;

d) persoana verificată nu a acționat cu încălcarea obligațiilor legale privind averile nejustificate, conflictul de interese sau regimul incompatibilităților.

(2) Inspectorul de integritate comunică persoanei verificate actul de constatare, în termen de cel mult 5 zile de la data întocmirii.

(3) Agenția sesizează organul de urmărire penală sau organul fiscal competent dacă există probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Verificarea efectuată de inspectorul de integritate se suspendă până la soluționarea cauzei de către organul judiciar, potrivit legii. În acest caz, termenul de prescripție a răspunderii disciplinare se suspendă până la reluarea verificării de către Agenție. Sesizarea organului fiscal competent se face în vederea stabilirii obligațiilor fiscale, potrivit legii.”;

— Art. 57: „Dispozițiile prezentei legi se completează cu dispozițiile Legii nr. 115/1996, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 53/2003, cu modificările și completările ulterioare, ale Codului de procedură civilă, ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu dispozițiile altor acte normative, dacă acestea nu sunt contrare prezentei legi.”

Aceste dispoziții din Legea nr. 144/2007 nu au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, deoarece Curtea nu a mai fost sesizată anterior cu excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi, iar, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu se poate pronunța din oficiu decât asupra inițiativelor de revizuire a Constituției. Cu privire la alte dispoziții din Legea nr. 144/2007, Curtea s-a pronunțat prin 9 decizii referitoare la prevederile art. 18 alin. (2) lit. d) și e) și ale art. 39 alin. (1) pct. 34, devenite cele ale art. 19 alin. (2) lit. d) și e) și ale art. 41 alin. (1) pct. 34, după republicarea legii.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și ale art. 116 alin. (2) privind înființarea organelor de specialitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Având în vedere necesitatea și oportunitatea reglementării într-un veritabil cod de integritate a celor 3 instrumente administrative de prevenire și de luptă împotriva corupției instituționale, și anume controlul declarării averilor, declararea și verificarea intereselor și a incompatibilităților în exercitarea demnității și a funcției publice, astfel cum reiese din expunerea de motive a Legii nr. 144/2007, aceasta reglementează organizarea și funcționarea unei autorități administrative autonome și unice, cu personalitate juridică și activitate permanentă, Agenția Națională de Integritate (denumită în continuare *Agenția*). Potrivit art. 14 din Legea nr. 144/2007, aceasta are următoarele atribuții:

„a) verifică declarațiile de avere și declarațiile de interese;

b) efectuează controlul depunerii la termen a declarațiilor de avere și a declarațiilor de interese de către persoanele prevăzute de lege;

c) constată că între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă există o diferență vădită care nu poate fi justificată și sesizează instanța competentă pentru stabilirea părții de avere dobândită sau a bunului determinat dobândit cu caracter nejustificat, a cărui confiscare o solicită;

d) constată nerespectarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese și regimul incompatibilităților;

e) dispune clasarea sesizării, când diferența între averea dobândită și veniturile realizate nu este vădită sau bunurile sunt justificate sau, după caz, când nu se dovedește conflictul de interese ori starea de incompatibilitate;

f) sesizează organul de urmărire penală dacă există probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală;

g) aplică sancțiunile și ia măsurile prevăzute de lege în competența sa sau, după caz, sesizează autoritățile ori instituțiile competente în vederea luării măsurilor și aplicării sancțiunilor prevăzute de lege;

h) elaborează studii, analize, întocmește statistici anuale privind declarațiile de avere, declarațiile de interese, precum și cu privire la verificarea acestora, efectuată de către cei în drept, și dezvoltă relații de parteneriat cu persoanele care exercită demnitățile și funcțiile prevăzute de prezenta lege, inclusiv prin acordarea de servicii de asistență;

i) elaborează și difuzează ghiduri practice sau alte materiale în domeniu, întocmind propriile materiale în acest sens, având în vedere practica organelor judiciare.”

În vederea îndeplinirii acestor atribuții, Legea nr. 144/2007 stabilește, în principal, următoarele reguli de procedură: Agenția își îndeplinește atribuțiile de verificare din oficiu sau, după caz, la sesizarea oricărei persoane fizice sau juridice interesate (art. 4); repartizarea cauzelor se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat [art. 17 alin. (1)]; cauzele se redistribuie altor inspectorii de integritate în caz de incompatibilitate, de conflict de interese sau de admitere a declarației de abținere sau a cererii de recuzare a inspectorului de integritate [art. 17 alin. (2)]; în termen de 30 de zile de la primirea sesizării, inspectorul de integritate efectuează verificarea prealabilă a documentelor depuse prin sesizare, inclusiv declarația de avere și declarația de interese ale persoanei în cauză [art. 5 alin. (1)]; actele și lucrările efectuate de către inspectorii de integritate din cadrul Agenției nu sunt publice, cu excepția actului de constatare [art. 5 alin. (8)]; Agenția poate solicita tuturor instituțiilor și autorităților publice implicate, precum și altor persoane juridice de drept public sau privat documentele și informațiile necesare întocmirii actului de constatare (art. 6); conducătorii autorităților, instituțiilor sau societăților publice ori private, cei ai regiilor autonome sunt obligați să comunice inspectorului de integritate, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare, datele, informațiile, înscrisurile și documentele prevăzute la art. 6, indiferent de suportul acestora, precum și date, informații sau documente pe care le dețin, care ar putea conduce la soluționarea cauzei (art. 7); inspectorul de integritate poate dispune efectuarea unei expertize pentru lămurirea neconcordanțelor dintre valoarea declarată și valoarea reală a bunurilor menționate în declarație [art. 8 alin. (1)]; persoana verificată are dreptul să își aleagă un expert asistent, pe cheltuiulă proprie [art. 8 alin. (3)]; inspectorul de integritate solicită persoanei verificate informații și dovezi suplimentare [art. 5 alin. (2)]; inspectorul de integritate întocmește acte de constatare și procese-verbale [art. 9 alin. (2)]; actele întocmite în cursul cercetării prelabile sau al procedurii de verificare pot constitui mijloace de probă, potrivit legii [art. 9 alin. (5)].

Soluțiile legale care pot fi dispuse de către Agenție sunt următoarele: sesizarea instanței competente și solicitarea confiscării unei părți din averea dobândită sau a unui bun determinat, în cazul în care inspectorul de integritate constată că între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă sunt diferențe vădite, iar dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor bunuri determinate este nejustificată (art. 46); sesizarea organului de urmărire penală dacă există probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală sau organului fiscal competent în vederea stabilirii obligațiilor fiscale, potrivit legii (art. 46); sesizarea autorităților competente în cazul în care inspectorul de integritate constată existența unui conflict sau a unei stări de incompatibilitate (art. 46); clasarea lucrării [art. 5 alin. (7)]; constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute de Legea nr. 144/2007 (art. 56).

Analizând conținutul normativ al textelor de mai sus, referitoare la atribuțiile, procedura și soluțiile pe care le poate

adopta Agenția, Curtea observă că activitățile de cercetare, de anchetă, efectuate de către inspectorii de integritate — în cadrul cărora se administrează și se evaluează probe, se solicită orice informații necesare de la orice instituție, autoritate publică, persoană juridică de drept public sau privat și se efectuează expertize — sunt urmate, potrivit art. 46 din Legea nr. 144/2007, de întocmirea unui act de constatare, cu efecte juridice similare rechizitoriului, sub aspectul sesizării instanței de judecată. Astfel, prin actul de constatare, inspectorul de integritate analizează și decide — printr-un procedeu specific funcției de judecată — dacă există diferențe vădite între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă și dacă dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor bunuri determinate este nejustificată, solicitând instanței de judecată — ca urmare a aceluiași procedeu — confiscarea averii nejustificate. Totodată, drept consecință a activității de cercetare, Agenția sesizează organul de urmărire penală, dacă se constată că există probe sau indicii temeinice pentru săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Având în vedere regulile de procedură prevăzute de Legea nr. 144/2007 și soluțiile pe care le poate adopta Agenția, Curtea constată că anumite activități desfășurate de inspectorii de integritate au caracter jurisdicțional. Astfel, în temeiul art. 46 din Legea nr. 144/2007 și urmare a activităților de cercetare și verificare, creându-se o confuzie între funcția de anchetă și cea de judecată, inspectorul de integritate — pe baza liberei sale aprecieri în administrarea probelor, printr-o procedură care nu respectă contradictorialitatea — decide că o parte din avere este nejustificată și, prin urmare, dă un verdict, „spune dreptul” (*juris dictio*), activitate permisă numai instanțelor de judecată, potrivit art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, conform căruia „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

Curtea mai constată că organele care exercită aceste activități nu sunt instanțe judecătorești și nu se supun normelor de organizare și funcționare prevăzute în cap. VI „*Autoritatea judecătorească*” din titlul III „*Autoritățile publice*” al Constituției, întrucât funcția de inspector de integritate este funcție publică cu statut special, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (2) din Legea nr. 144/2007. În același sens, Curtea observă că, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 144/2007, competența de constatare a existenței unei diferențe vădite între bunurile și valorile declarate sau deținute și bunurile și valorile ce puteau fi dobândite din veniturile legal realizate aparținea „comisiei de cercetare”, un organ colegial, format din judecători și procurori, potrivit Legii nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici.

Totodată, în caracterizarea atribuțiilor jurisdicționale ale Agenției, Curtea constată că acele activități de cercetare și de constatare, în temeiul cărora este sesizată instanța de judecată, solicitându-se confiscarea averii, sau organele de urmărire penală, nu se pot încadra nici în modalitățile de exercitare a jurisdicțiilor speciale administrative, deoarece nu sunt facultative, așa cum prevede art. 21 alin. (4) din Constituție, ci obligatorii.

Prin urmare, având în vedere, pe de-o parte, statutul constituțional al justiției, iar, pe de altă parte, activitățile de anchetă și de judecată desfășurate de Agenție, autoritate administrativă autonomă, prin care inspectorii de integritate — ce dețin funcții publice cu statut special — analizează și decid dacă există diferențe vădite între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă și dacă dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor bunuri determinate este justificată sau nu, în vederea sesizării instanței de judecată, solicitându-i acesteia confiscarea averii, sau a organelor de urmărire penală, Curtea constată că dispozițiile

art. 46 din Legea nr. 144/2007 contravin prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*” și celor ale art. 126 alin. (1) privind înfăptuirea justiției.

De asemenea, Curtea constată că atribuția inspectorului de integritate de a solicita confiscarea averii încalcă și prevederile art. 44 alin. (8) și (9) din Constituție, potrivit cărora „*averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă*”, iar „*bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. Recunoscând posibilitatea inspectorului de integritate de a solicita instanței de judecată competente — în ipoteza nejustificării dobândirii unei cote-părți din avere sau a unor bunuri determinate — confiscarea acestei părți sau a bunului determinat, prevederile art. 46 din Legea nr. 144/2007 extind măsura confiscării de la bunurile dobândite ilicit și cu privire la bunurile nejustificate, încalcând astfel prevederile art. 44 alin. (8) și (9) din Constituție. În acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 453 din 16 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 16 mai 2008, prin care instanța de contencios constituțional a decis că „este evident că măsura confiscării unor bunuri constituie o excepție de la principiul constituțional, consfințit de art. 44 alin. (8) din Constituție, potrivit căruia caracterul licit al dobândirii bunurilor se prezumă. Astfel, confiscarea nu face decât să aducă atingere prezumției de dobândire licită a unor bunuri, ceea ce nu poate conduce decât la concluzia neconstituționalității acestor dispoziții de lege care îngăduie o astfel de atingere adusă averii unei persoane. De aceea, o asemenea măsură este reglementată constituțional doar în cazul săvârșirii unor infracțiuni sau contravenții, adică în situații constatate, în condițiile legii, ca reprezentând fapte cu un anumit grad de pericol social”.

De asemenea, Curtea subliniază că principiul constituțional al prezumției dobândirii licite a averii trebuie să se aplice și în cazul persoanelor cercetate potrivit Legii nr. 144/2007, iar cei ce pretind că averea unei persoane a fost dobândită ilicit trebuie să dovedească acest lucru. Din dispozițiile Legii nr. 144/2007 reiese însă că persoana cercetată este ținută să dovedească proveniența licită a tuturor bunurilor dobândite în perioada supusă controlului, având loc, așadar, o răsturnare a sarcinii probei, ceea ce contravine prezumției dobândirii licite a bunurilor, consacrată constituțional prin art. 44 alin. (8).

Totodată, Curtea reține că dispozițiile art. 46 din Legea nr. 144/2007, prin posibilitatea inspectorilor de integritate de a solicita instanței de judecată competente confiscarea unei părți a averii sau a unui bun determinat, pronunțându-se asupra vinovăției unei persoane, încalcă și prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție referitoare la prezumția de nevinovăție, deoarece confiscarea averii se solicită în absența unei hotărâri judecătorești definitive, prin care să se stabilească vinovăția, penală ori contravențională. În același sens, potrivit principiilor de drept procesual penal, nimeni nu este obligat să își dovedească nevinovăția, sarcina probațiunii revenind acuzării, iar situația de dubiu îi profită celui acuzat (*in dubio pro reo*), pe când, în cazul constatărilor făcute de către inspectorii de integritate, în baza cărora se cere confiscarea averii, persoana cercetată trebuie să își dovedească nevinovăția.

În consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 46 din Legea nr. 144/2007 contravin prevederilor art. 23 alin. (11), art. 44 alin. (8) și (9), art. 124 alin. (2) și art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, precum și celor ale art. 1 alin. (3) și (4) din Constituție, potrivit cărora România este stat de drept, în care drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor sunt garantate, iar organizarea statului are loc potrivit principiului separației și echilibrului puterilor.

Ca urmare a constatării neconstituționalității dispozițiilor art. 46 din Legea nr. 144/2007, în conformitate cu prevederile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră, *„în caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare”*, Curtea își extinde controlul de constituționalitate și urmează să se pronunțe și asupra dispozițiilor art. 14 lit. c), d), e) și f) și ale cap. VI *„Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților”* (art. 45—50) din Legea nr. 144/2007, dispoziții de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile art. 46 din aceeași lege.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 14 lit. c), d), e) și f), Agenția constată că între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă există o diferență vădită care nu poate fi justificată și sesizează instanța competentă pentru stabilirea părții de avere dobândită sau a bunului determinat dobândit cu caracter nejustificat, a cărui confiscare o solicită; constată nerespectarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese și regimul incompatibilităților; dispune clasarea sesizării, când diferența între averea dobândită și veniturile realizate nu este vădită sau bunurile sunt justificate sau, după caz, când nu se dovedește conflictul de interese ori starea de incompatibilitate; sesizează organul de urmărire penală dacă există probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Totodată, întregul cap. VI, din care face parte art. 46, reglementează procedura de verificare a averilor, conflictelor de interese și a incompatibilităților.

Prin urmare, având în vedere ceea ce s-a reținut prin considerentele sus-menționate, că tocmai aceste atribuții exercitate de către Agenție contravin prevederilor constituționale, Curtea constată că și dispozițiile art. 14 lit. c), d), e) și f) și ale cap. VI *„Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților”* (art. 45—50) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate sunt, la rândul lor, neconstituționale, încălcând prevederile art. 1 alin. (3) și (4), art. 23 alin. (11), art. 44 alin. (8) și (9), art. 124 alin. (2) și art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

2. Totodată, ținând cont de aceleași prevederi ale art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și având în vedere că nici dispozițiile cuprinse în cap. I *„Dispoziții generale”* (art. 1—9) din Legea nr. 144/2007 nu pot fi dissociate în mod necesar și evident de prevederile art. 46 din aceeași lege, deoarece instituie norme de procedură, Curtea urmează a se pronunța și asupra acestora.

În acest sens, Curtea constată că, pentru aceleași considerente ca și cele de la pct. 1 și raportat la aceleași prevederi constituționale, dispozițiile cap. I *„Dispoziții generale”* (art. 1—9) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate sunt neconstituționale, în măsura în care prevăd competența Agenției de a efectua acte de cercetare și de a întocmi acte de constatare referitoare la verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților și de a sesiza, pe baza acestora, instanțele competente și organele de urmărire penală.

3. În temeiul dispozițiilor constituționale ale art. 142 alin. (1), *„Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”*, iar, potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, supremația Legii fundamentale este obligatorie. Prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe și asupra dispozițiilor din Legea nr. 144/2007 care prevăd obligativitatea publicării declarațiilor de avere și de interese pe pagina de internet a instituțiilor, precum și transmiterea lor către Agenție în vederea publicării lor pe pagina de internet a acesteia.

Aceste dispoziții din Legea nr. 144/2007 sunt cele ale art. 11 lit. e), f) și g), ale art. 12 alin. (2) și ale art. 42 alin. (2), (3) și (4) și au următorul cuprins:

— Art. 11: *„Atribuțiile persoanelor desemnate potrivit art. 10 sunt următoarele: [...]*

e) *asigură publicarea și menținerea declarațiilor de avere și a declarațiilor de interese, pe pagina de internet a instituției, dacă aceasta există, sau la avizierul propriu, în termen de cel mult 30 de zile de la primire. Declarațiile de avere și de interese se păstrează pe pagina de internet cel puțin 5 ani de la publicare, după care se arhivează potrivit legii;*

f) *trimite Agenției, în termen de cel mult 10 zile de la primire, copii certificate ale declarațiilor de avere și ale declarațiilor de interese primite, pe care Agenția le publică pe pagina proprie de internet, în termen de 30 de zile de la primirea acestora, și le menține publicate pe durata prevăzută de dispozițiile lit. e);*

g) *publică pe pagina de internet a instituției, dacă aceasta există, sau la avizierul propriu, numele și funcția persoanelor care nu depun declarația de avere sau declarația de interese în termen de cel mult 15 zile de la expirarea termenului legal de depunere, date pe care le comunică Agenției;*

— Art. 12 alin. (2): *„Declarația rectificată depusă împreună cu eventualele documente se trimite de îndată Agenției.”;*

— Art. 42 alin. (2), (3) și (4): *„(2) Declarațiile de avere și de interese se depun la Biroul Electoral Central sau, după caz, la biroul electoral de circumscripție, odată cu declarația de acceptare a candidaturii, în două exemplare. Biroul Electoral Central și biroul electoral de circumscripție transmit un exemplar al declarațiilor de avere și de interese la Agenție, în termen de cel mult 48 de ore de la depunere.*

(3) *Declarațiile de avere și de interese ale candidaților pentru funcția de Președinte al României se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, precum și pe pagina de internet a Agenției, în termen de 10 zile de la data depunerii sau primirii, după caz, și se mențin publicate pe această pagină.*

(4) *Declarațiile de avere și de interese ale candidaților pentru funcția de deputat, senator, consilier județean, consilier local sau primar se publică pe pagina de internet a Agenției, în termen de 10 zile de la data primirii, și se mențin publicate pe această pagină.”*

Curtea observă că, potrivit art. 26 alin. (1) din Constituție, autoritățile publice trebuie să respecte și să ocrotească viața intimă, familială și privată. Totodată, libera dezvoltare a personalității umane și demnitatea omului, valori consacrate în art. 1 alin. (3) din Constituție, nu pot fi concepute fără respectarea și ocrotirea vieții private. Dreptul la respectul și ocrotirea vieții intime, familiale și private face parte din categoria drepturilor și libertăților fundamentale, fiind expres prevăzut și în art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevedere ce impune, în principal, obligația negativă din partea autorităților statului de a nu face nimic de natură a stânjeni exercițiul dreptului la viața privată.

În acest sens, Curtea constată că obligația prevăzută de lege de a se publica declarațiile de avere și de interese pe paginile de internet ale entităților unde persoanele care, în conformitate cu prevederile legale, au obligația de a le depune, precum și transmiterea acestora către Agenție în vederea publicării pe pagina de internet a acesteia nesocotesc dreptul la respectul și ocrotirea vieții private, consacrat prin art. 26 din Legea fundamentală, precum și prin art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin expunerea nejustificată în mod obiectiv și rațional, pe pagina de internet, a datelor referitoare la averea și interesele persoanelor ce au, potrivit legii, obligația de a depune declarații de avere și de interese.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 11 lit. e), f) și g), ale art. 12 alin. (2) și ale art. 42 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate sunt neconstituționale, în

măsura în care prevăd obligativitatea transmiterii declarațiilor de avere și de interese Agenției, în vederea publicării pe pagina de internet a acesteia, precum și obligativitatea publicării lor pe pagina de internet a entităților unde persoanele care, în conformitate cu prevederile legale, au obligația de a le depune.

4. În ceea ce privește dispozițiile art. 13, art. 17, art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h) și art. 57 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, Curtea constată că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

Astfel, potrivit art. 13 din Legea nr. 144/2007, Agenția Națională de Integritate se înființează ca o autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, ce funcționează la nivel național, ca structură unică, iar în conformitate cu art. 17 din aceeași lege, în vederea desfășurării activității în condiții de profesionalism, cu respectarea principiilor imparțialității, independenței, celerității și buneii administrări, repartizarea cauzelor se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat, de către conducerea Agenției, ceea ce este în deplin acord cu prevederile constituționale.

Totodată, Curtea reține că dispozițiile art. 38 lit. f), g) și h) din Legea nr. 144/2007 prevăd anumite atribuții ale Consiliului Național de Integritate — organism reprezentativ, aflat sub control parlamentar exercitat de Senat, cu activitate nepermanentă —, și anume acelea de a formula recomandări referitoare la strategia și activitatea Agenției, de a analiza raportul anual de audit și de a înainta Senatului un raport despre activitatea Agenției, fără ca acestea să contravină principiului separației puterilor în stat, prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție, astfel cum în mod greșit susține autorul excepției de neconstituționalitate.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate ale art. 57, Curtea reține că acestea reprezintă probleme de aplicare a legii, ce nu intră în competența Curții Constituționale, ci a instanței de judecată chemată să soluționeze cauza. Totodată, eventuala neconcordanță dintre prevederile Legii nr. 144/2007 și cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 — referitoare la contestarea proceselor-verbale de constatare și sancționare întocmite de către Agenție — nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

5. Pe de altă parte, Curtea observă că în procesul de adoptare a formei actuale a Legii nr. 144/2007 au existat situații de incoerență și instabilitate, contrare normelor de tehnică legislativă prevăzute în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004. Astfel, după ce Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2007, la nicio săptămână, aceasta a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 1 iunie 2007, prin care au fost modificate și completate 19 articole din Legea nr. 144/2007, iar 3 alineate ale art. 39, art. 43 și art. 53 au fost abrogate.

Prin conținutul ei, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate a afectat drepturile și libertățile cetățenilor, prevăzute de Constituție.

Prin Legea nr. 94/2008 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2007, legiuitorul a mai adoptat modificări la 16 articole ale Legii nr. 144/2007, iar la 8 articole au fost introduse noi alineate, iar prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 8 decembrie 2007, aprobată prin Legea nr. 105/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 16 mai 2008, au mai fost modificate 4 articole din aceeași lege.

6. De asemenea, Curtea constată că, potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, „În România, respectarea [...] legilor este

obligatorie” iar, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004, tehnica legislativă asigură sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. În același sens, art. 13 din această lege instituie principiul unității reglementării în materie, statuând că reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind într-un singur act normativ, iar potrivit art. 15, cu denumirea marginală „*Evitarea paralelismelor*”, în procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în două sau mai multe acte normative, iar în cazul existenței unor paralelisme, acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice.

Or, Curtea observă că, în domeniul activității de control al averii dobândite în perioada exercitării mandatelor sau a îndeplinirii anumitor funcții publice și de verificare a conflictelor de interese, există reglementări paralele, și anume, pe de-o parte, Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 28 octombrie 1996, modificată și completată prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, iar pe de altă parte, Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, potrivit căreia activitatea de verificare privind averea dobândită în perioada exercitării mandatelor sau a îndeplinirii funcțiilor ori demnităților publice, după caz, a conflictelor de interese și a incompatibilităților se efectuează de către Agenția Națională de Integritate.

7. În final, Curtea constată că, potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, Curtea reține că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

În consecință, așa cum a statuat Curtea și în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009), atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează să respecte cele stabilite de Curtea Constituțională în considerentele și dispozitivul prezentei decizii.

În conformitate cu prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție, „*Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, [...] constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.*” Curtea constată că dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție disting — cu privire la obligația de a pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției — între competența Parlamentului, pentru dispozițiile din legi, pe de-o parte, și cea a Guvernului, pentru dispozițiile din ordonanțe ale acestuia, pe de altă parte.

Ca atare, pe o perioadă de 45 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei decizii, Guvernul nu poate adopta o ordonanță de urgență pentru a pune de acord prevederile Legii nr. 144/2007 constatate ca fiind neconstituționale cu dispozițiile Constituției, dar poate iniția un proiect de lege în acord cu cele stabilite prin prezenta decizie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 lit. c), d), e) și f) și ale cap. VI „*Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților*” (art. 45—50) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de Șerban Alexandru Brădișteanu în Dosarul nr. 5.544/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ, și constată că acestea sunt neconstituționale.

2. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. I „*Dispoziții generale*” (art. 1—9) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe, și constată că acestea sunt neconstituționale în măsura în care prevăd competența Agenției Naționale de Integritate de a efectua și întocmi acte de cercetare și de constatare referitoare la verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților.

3. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. e), f) și g), art. 12 alin. (2) și ale art. 42 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe, și constată că acestea sunt neconstituționale în măsura în care prevăd transmiterea declarațiilor de avere și de interese Agenției Naționale de Integritate și publicarea lor pe pagina de internet a acesteia și a instituției.

4. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13, art. 17, art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h) și art. 57 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

★

OPINIE SEPARATĂ

Ne exprimăm dezacordul cu soluția adoptată de Curtea Constituțională cu votul majorității membrilor săi.

Motivele sunt următoarele:

1. Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, 7, 8, 13, 17, art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h), art. 46 și 57 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate. Deosebit de acestea, întemeindu-se pe prevederile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea și-a extins controlul și asupra dispozițiilor art. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, art. 11 lit. e), f) și g), art. 12 alin. (2), art. 42 alin. (2), (3) și (4), art. 46, 47, 48, 49 și 50 din actul normativ atacat.

Observăm însă că, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea poate să extindă controlul și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, **numai în caz de admitere a excepției și numai dacă acestea, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate de prevederile neconstituționale menționate în sesizare.**

În cauza de față, dintre textele legale care au format obiectul excepției cu care a fost sesizată Curtea, au fost declarate

neconstituționale numai art. 6, 7, 8 și 46 din Legea nr. 144/2007. Aceste texte legale au următorul cuprins:

— Art. 6: „*Pe parcursul desfășurării verificărilor, Agenția poate solicita tuturor instituțiilor și autorităților publice implicate, precum și altor persoane juridice de drept public sau privat documentele și informațiile necesare întocmirii actului de constatare.*”;

— Art. 7: „*La solicitarea motivată a inspectorului de integritate, conducătorii autorităților, instituțiilor sau societăților publice ori private, cei ai regiilor autonome sunt obligați să comunice acestuia, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare, datele, informațiile, înscrisurile și documentele prevăzute la art. 6, indiferent de suportul acestora, precum și date, informații sau documente pe care le dețin, care ar putea conduce la soluționarea cauzei.*”;

— Art. 8: „(1) *Inspectorul de integritate poate dispune, cu acordul persoanei verificate, efectuarea unei expertize pentru lămurirea neconcordanțelor dintre valoarea declarată și valoarea reală a bunurilor menționate în declarație.*

(2) *Bunurile care fac obiectul unui act autentic pot fi supuse expertizei, în vederea stabilirii valorii acestora, doar în cazul în care actul autentic a fost anulat potrivit dreptului comun.*

(3) *Persoana verificată are dreptul să-și aleagă un expert asistent, pe cheltuială proprie.*”;

— Art. 46: „(1) *Agenția întocmește un act de constatare dacă, în urma probelor aflate la dosar, rezultă că:*

a) *între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă sunt diferențe vădite, iar dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor bunuri determinate nu este justificată, cauza se trimite instanței competente, care poate dispune confiscarea unei părți din averea dobândită sau unui bun determinat;*

b) *una dintre persoanele supuse dispozițiilor legale privind conflictele de interese a emis un act administrativ, a încheiat un act juridic, a luat o decizie sau a participat la luarea unei decizii, cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese;*

c) *una dintre persoanele prevăzute de lege se află în stare de incompatibilitate;*

d) *persoana verificată nu a acționat cu încălcarea obligațiilor legale privind averile nejustificate, conflictul de interese sau regimul incompatibilităților.*

(2) *Inspectorul de integritate comunică persoanei verificate actul de constatare, în termen de cel mult 5 zile de la data întocmirii.*

(3) *Agenția sesizează organul de urmărire penală sau organul fiscal competent dacă există probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Verificarea efectuată de inspectorul de integritate se suspendă până la soluționarea cauzei de către organul judiciar, potrivit legii. În acest caz, termenul de prescripție a răspunderii disciplinare se suspendă până la reluarea verificării de către Agenție. Sesizarea organului fiscal competent se face în vederea stabilirii obligațiilor fiscale, potrivit legii.*”.

Celelalte dispoziții legale care, potrivit opiniei majoritare, sunt neconstituționale, și anume cele cuprinse în art. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, art. 11 lit. e), f) și g), art. 12 alin. (2), art. 42 alin. (2), (3) și (4), art. 46, 47, 48, 49 și 50 din actul normativ atacat, **nu au fost menționate în actul de sesizare și nu sunt în mod necesar și evident indisociabile de cele declarate neconstituționale și menționate în actul de sesizare.** În consecință, Curtea Constituțională nu avea dreptul să își extindă controlul și asupra acestor dispoziții legale și să constate neconstituționalitatea lor.

2. Pe de altă parte, nu împărtășim opinia majoritară potrivit căreia dispozițiile art. 6, 7, 8 și 46 din Legea nr. 144/2007 sunt neconstituționale.

Așa cum se poate constata din conținutul art. 6, 7 și 8 din Legea nr. 144/2007, reprodus mai sus, aceste texte abilitază Agenția Națională pentru Integritate și inspectorii de integritate să administreze probe, și anume date, înscrisuri, documente deținute de autoritățile publice, de instituțiile sau de societățile publice sau private, și să dispună efectuarea de expertize — în vederea întocmirii actelor de constatare și a proceselor-verbale privind averea, conflictele de interese și incompatibilitățile verificate.

Luând în considerare obligația generală de respectare a legilor, prevăzută în art. 1 alin. (5) din Constituție și obligația de exercitare a drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință, prevăzută în art. 57 din Legea fundamentală, opinăm că atribuțiile Agenției și ale inspectorilor de integritate de verificare prin probe a caracterului licit de dobândire a averii și a existenței unor conflicte de interese

și incompatibilități, reglementate prin textele analizate, nu excedează cadrului constituțional.

3. Nu împărtășim nici soluția de constatare a neconstituționalității art. 46 din lege, adoptată cu majoritatea voturilor membrilor Curții.

Opinăm că textul nu încalcă prezumția de dobândire licită a averii, consacrată prin art. 44 alin. (8) din Constituție, în condițiile în care textul de lege analizat prevede că Agenția întocmește actul de constatare, pe care îl trimite instanței competente, **pe baza probelor aflate la dosar, adică a datelor, înscrisurilor și documentelor deținute de autoritățile publice, de instituțiile sau de societățile publice sau private cu privire la valoarea bunurilor și a veniturilor dobândite, a expertizelor efectuate și a declarațiilor de avere și de interese depuse de persoanele vizate de lege în termenul de 15 zile de la data numirii sau alegerii în funcție ori de la data începerii activității, prevăzut de art. 44 alin. (1) din lege.** Din textul analizat nu rezultă obligația persoanei a cărei avere este verificată de a face dovada caracterului licit al dobândirii bunurilor, această obligație revenind în exclusivitate Agenției, prin probe administrate în condițiile legii. În virtutea dreptului său constituțional la apărare, persoana în cauză are posibilitatea să combată aceste probe atât în fața organelor Agenției, cât și în fața instanței de judecată și să infirme constatarea că „*între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă sunt diferențe vădite, iar dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor bunuri determinate nu este justificată*”.

În aceeași ordine de idei, luând în considerare dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție, în conformitate cu care numai **averea dobândită licit nu poate fi confiscată, opinăm că legiuitorul este liber să instituie măsura confiscării în toate cazurile de dobândire ilicită de bunuri.**

4. În sfârșit, nu ne însușim teza majoritară că activitatea Agenției Naționale de Integritate este jurisdicțională.

Funcția jurisdicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a spune dreptul (*juris dico*) și de a soluționa prin hotărâre cu autoritate de lucru judecat un conflict cu privire la existența ori întinderea unor drepturi subiective, de a constata o situație juridică (prin hotărâre de expedient) sau de a dispune, în condițiile legii, o măsură restrictivă de drepturi. Cel care judecă, judecătorul sau organul de jurisdicție permis de Constituție, este independent și se supune numai legii.

Pe de altă parte, activitatea jurisdicțională nu se exercită decât la cerere (*judex non procedat ex officio*), spre deosebire de activitatea executiv-administrativă care acționează nu numai la cerere, ci și din oficiu.

De asemenea, activitatea jurisdicțională se desfășoară în cadrul unei proceduri formale, caracterizată prin publicitate, contradictorialitate, oralitate.

Niciunul dintre aceste elemente de esență activității de judecată nu se regăsesc în structura organică, funcțională și formală a Agenției Naționale de Integritate.

Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție pentru că în competența acesteia nu intră soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor de lege. Agenția nu pronunță hotărâri cu autoritate de lucru judecat, ci desfășoară o activitate de cercetare, de

investigație, de constatare a unor fapte ori situații cu semnificație juridică, iar în final, de sesizare a instanțelor judecătorești sau, după caz, a altor autorități și instituții competente, în vederea luării măsurilor prevăzute de lege. Agenția este subordonată organic și funcțional Consiliului Național de Integritate și se află sub controlul Parlamentului. În sfârșit, procedura urmată de Agenție nu se identifică cu principiile care guvernează procedura jurisdicțională.

Prin trăsăturile care o caracterizează, Agenția Națională de Integritate se definește — așa cum expres se arată în art. 13

alin. (1) din Legea nr. 144/2007 — ca fiind o *autoritate administrativă autonomă*.

Deosebit de considerentele expuse mai sus, divergente în raport cu soluția adoptată prin votul majoritar, admitem că unele dispoziții ale legii — examinate de Curte dar care nu fac obiectul analizei noastre — sunt susceptibile de critică din punct de vedere constituțional. Având însă în vedere că instanța de contencios constituțional nu se poate sesiza din oficiu, exprimăm punctul de vedere că aceste dispoziții legale urmau a fi examinate numai după ce Curtea va fi fost sesizată în condițiile prevăzute de lege.

Judecători,

Nicolae Cochinescu

Petre Lăzăroi

Augustin Zegrean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

